

— Какво сте се събрали? — рече единъ дълъгъ и сухъ тѣхенъ другарь, който изхвъркна гологлавъ отъ нѣкъдѣ. Той носѣше единъ хубавъ дървенъ лжка и нѣколко стрѣли.

— Гледаме тоя апаратъ, — рече Чочо.

— Азъ пъкъ имамъ чудесенъ лжка. На педесетъ крачки бие въ цѣлѣта. Ако искашъ, да се размѣнимъ.

— Все пакъ фотографията е нѣщо по-добро.

— По-добро ли? — викна гологлавиятъ съ негодуване. — Виджъ тая стрѣла. Като я пуснешъ, забива се къдѣто искашъ. Можешъ кокошка да убиешъ, или нѣкое прасе да ударишъ. Можешъ да разбиешъ стѣклото на прозореца отъ сто крачки. Зарадъ тоя лжка, баща ми вчера ме затвори, а ти ми казвашъ — фотография...

— А защо апаратътъ да не струва? — каза Чочо, наполовина убѣденъ.

— Защо? Кажы ми ти мене, можешъ ли съ апарата да стрѣляшъ?

— Не мога.

— Видишъ ли! Пъкъ азъ съ моя лжка мога да стрѣлямъ колкото искамъ.

Въ това врѣме Дудулчо разглеждаше внимателно лжка, като нѣкой вѣщъ познавачъ.

— Дудулчо, — каза Чочо, комуто останаха очитѣ въ лжка, — какво да направя?

Гологлавиятъ смигна на Дудулчо.

— На твое мѣсто, хичъ нѣма да му мисля, — каза Дудулчо...

— Да, ама съ апарата мога да снима всичко: мама, татко, кжща, куче, птичка...

— Ехъ, какъвъ си. Птичка! За тебе кое е по-приятно: да снемешъ птичката, или да я застрѣляшъ? Разбира се, че да я застрѣляшъ!

— Ами стрѣли имашъ ли? — попита Чочо.

— Цѣли двѣ. Да ти кажа, не бихъ се мѣнилъ, но те знамъ за добъръ приятель, искамъ да ти направя добро.

— Като е тъй, приемамъ — каза Чочо.

Гологлавиятъ взе апарата, а Чочо взе лжка и стрѣлитѣ.

Чочо и Дудулчо останаха пакъ двама. При тѣхъ изкочи едно малко подвижно момче, съ червена коса.

Чочо и Дудулчо се познаваха съ него. То бѣше отъ другото училище.